Ч. 267. Середа 13 грудня (30 падолиста) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Рада державна. — Конець парляментарної сесиї. — Скликане делеґаций. — Італїяньско-турецка війна.

На вчерашнім засїданю ради державної вела ся дальша дискусия над буджетовою провізориєю. Промовляли між ин. посли: Лагодиньский, Вітик і Поточек, котрий обговорював потреби сільского населеня Галичини. Відтак перервано дискусию буджетову і приступлено до дальшої дискусиї над наглячим внесенем п. Кернера в справі іменовань судиїв в Чехії. По відчитаню інтерпеляций закрито засїдане о год. $9\frac{1}{4}$ вечером. Слїдуюче нинї перед полуднем. На дневнім порядку дальша дискусия над буджетовою провізориєю.

Як здогадують ся, дискусия над буджетовою провізориєю буде покінчена до четверга. Того дня відбуло би ся ще й вечірне засїдане для вибору членів делеґаций. Нинї в полудне мають зібрати ся провідники парляментарних сторонництв, які установлять проґраму працї на конець передсьвяточної сесиї на случай, коли буджетова провізория буде вже в четвер ухвалена. Коли би податкові предложеня переслано тепер до комісиї, то она могла би над ними радити в сїчни навіть на той случай, якби повна палата не радила. Обі справи викличуть широку дебату і в обох виступить правительство з засадничими заявами. В часї, який ще лишить ся до кінця сесиї, полагодить палата закони про реґуляцию Дунаю та в справі договору з Сербією, коли они до того часу будуть полагоджені комісийно.

Предложеня ті остають покищо в буджетовій комісиї, де їм загородило дорогу предложене про італїяньский факультет. Для їх полагодженя треба отже, щоби безпроволочно було полагоджене предложенє в справі італїяньского факультету, або щоби его передати специяльному субкомітетови. Голова буджетової комісиї пос. Коритовский конферував в пятницю з головами обох італїяньских клюбів та покликуючи ся на те, що предложеня, які є загороджені предложенем італїяньского факультету, є термінові, апелював до Італїянцїв, аби они згодили ся на переслане унїверситетского предложеня субкомітетови. Але оба італїяньскі клюби постановили на те не згодитись. Італїянцїв обурила нїмецка обструкция в буджетовій комісиї против італїяньского факультету та постанови нїмецко-національного союза, що італїяньский факультет не сьміє найти приміщеня в жаднім тирольско-італїяньскім місті, анї у Відни. Нинї зійде ся буджетова комісия і коли би на ній прийшло до обструкциї ізза італїяньского факультету прм. з боку Словінцїв, або коли би годї було се предложене переслати окремому субкомітетови, без викликаня італїяньскої обструкциї, тодї прийде ся вже більше буджетову комісию не скликати. На таку евентуальність треба буде оба термінові предложеня про реґуляцию Дунаю і сербский договор заздалегідь передати з буджетової комісиї до економічної, щоби она его могла полагодити. Не можна сумнївати ся, що Італїянцї порішивши обструкцию, виступили би з него і в економічній комісиї, однако комбінують, що в тій комісиї можна би собі дати з нею лекше раду, як в буджетовій.

Як доносять нинї з Відня, делеґациї будуть скликані на день 28 с. м. на коротку сесию, котра займе ся лиш полагодженем буджетової провізориї.

Туреччина постановила, як звістно, видалити італїяньских пiдданих з усїх укріплених міст в краю; будуть видалені також робітники, які не мають зарібку. Нїмецкий амбасадор в Константинополи Маршаль удав ся до угорского мінїстра справ заграничних з просьбою о признане Італїянцям 8-дневої проволоки, аби могли полагодити свої маєткові справи. Мінїстер у відповіди поробив необовязуючі обіцянки.

32)

Крізь стїну.

(З француского — Кл. Моффета).

(Дальше).

Вискочив легко з воза і щез в сїнях дому. Рівночасно підніс Кокеніль руку до гори і махнув два рази в напрямі дому, що мало той наслїдок, що Тінїоль опинив ся в найблизшій хвили також в урядї телеґрафічнім і стоячи побіч Ґренера, писав при другім пультї депешу.

— Я телеґрафував до париского аґента одної великої меблевої фірми в Руан, аби не ждав на мене завтра — пояснив Ґренер, коли знов сидів у фіякрі і они дальше їхали. — Ми мали умови, але я не можу займати ся інтересами, доки не найду Алїсиї.

— Отже ви хочете тепер говорити з тою фризиеркою? — спитав Кокеніль.

— Так, ви можете посьвідчити, що о. Анзельм допоміг їй до утечі і що було би дуже непожадано, аби справа розголосила ся. Сестра вже то зрозуміє. Станьте коло третої брами при улици Тронше — відозвав ся до візника, а обертаючи ся до Кокеніля, сказав: — Ви заждете тут у возї, аж доки вас не буду потребувати?

Коли Ґренер висїв, Кокеніль хотів его сейчас арештувати. Але его інстинкт аґента обудив ся і велїв ему здержати ся. Мусїв насамперед побачити, що той чоловік зробить, заки він его прихопить.

— Добре, я зажду — відповів свобідно, але сейчас дав знак, аби всї входи обсадити.

Але вскорі надбіг Тінїоль.

— Він хоче утечи — крикнув. — Той дім має три входи.

— Три?

— Так. Один веде з першого подвіря на друге, а звідтам можна вийти або на площу Маделен або на улицю „під аркадами“. Я обсадив всї три брами, але хто знає, чи вистане по одному чоловікови.

— Боже! — скрикнув Кокеніль. Відтак скоро видав прикази:

— Поставте шофера з одним з ваших людий перед брамою в улици „під аркадами“ і приведіть другого сюди; дамо ему тут того візника до помочи. Слухайте! — обернув ся до фіякра. — Дістанете двацять франків нагороди, коли будете тут уважати, чи той чоловік, що їхав з ними разом, не вийде знов з тої брами. Не сьміете его пустити. Розумієте?

— Двацять франків? — усьміхнув ся візник з вдоволенем. — Той вже не утече! Можете на то спустити ся.

Між тим вернув вже Тінїоль з другим своїм чоловіком і его сейчас поставлено в подвіри на вартї.

— А ми оба Тінїоль, будемо его дожидати на площи Маделен — сказав Кокеніль.— Заложу ся, що він тамтуди вийде.

— Чому? — спитав батько Тінїоль.

Але аґент пійшов вже наперед і задержав ся, аж коли дійшов до брами, звідки видко було ґрупи пальм у вазонках і білі мармурові сходи.

— Ага, тепер приходить менї на гадку: там на горі є велика гостинниця з дамскою обслугою — замітив Кокеніль. — А впрочім, що було в телеґрамі, яку він надавав?

— Урядник дав менї сейчас єї відпис, коли я виказав ся своїми паперами. Ось она, але не дуже будете мудрі з тої саламахи — засьміяв ся старий. Кокеніль читав:

Дюбоа 20 улиця Шаґрен.
Специяльний товар любитель булїону — небезпечність треба легкої Сагари — Ґренер — оружиє неможливе.

— Гм, очивидно тайне письмо, яке легко буде можна розібрати — сказав киваючи головою. — Треба буде звідати ся про того Дюбоа. — Вложив папір до кишенї і сказав до Тінїоля: — Тепер ідіть самі до середини і вивідайте ся, де він сидить. Перейдіть через оба подвіря, питайте дозорців дому і загляньте чи він є у фризиерки, чи де инде. І скажіть своїм людям, що коли би явив ся який чоловік з жовтавим волосем, аби уважали его за Ґренера.

Кокеніль ждав пять мінут, але не лучило ся нїчого. Відтак зійшов якийсь пан на долину і вийшов на улицю. Аґент глядів на него

Москвофільско-православна пропаґанда в Галичині.

Урядова „Gazeta Lwowska“ помістила — як то ми вже вчера коротко згадали — слідуючу статю про москвофільско-православну аґітацию в Галичині:

„Не перший раз припало дневникарству реєструвати прояви пропаґанди російского православія в Галичині. По голоснім процесі Ольги Грабар і тов. в р. 1882 ся пропаґанда трохи притихла, але ніколи зовсім не припинила ся, доказуючи своє істнованє спорадичними випадками відступства, орґанізацією менше або більше масових прощ до Почаєва, систематичною акцією преси так званої „москвофільскої“, ідентифікуючої руску народність з російскою і намагаючої ся затерти передовсім язикову окремішність Русинів через заведенє „літературної“ мови, замість рідної рускої, котру зґірдно звали діялєктом і нарічем.

Та часть рускої преси одержала в останних роках підмогу через основанє в Галичині вже явно російских орґанів „Прикарпатская Русь“ і „Голосъ народа“.

„Систематична, а чим раз більше розгалужена акция видала плоди. Тепер стоїмо не перед спорадичними випадками відступства, але перед зорґанізованою релітійною пропаґандою на тлі визначно політичнім, що ярко проявляє ся в сокальскім повіті, в селі Теляжи, в снятиньскім повіті, в селі Залучу а послідними часами в місцевости Граб ясліского повіта.

Події, які там стали ся, кинули сніп сьвітла на цілу систематичну роботу, котра розпочата відповідним підготованєм молодечих умів в русофільских бурсах, численно під ріжними назвами основуваними в краю — веде ся дальше в деяких читальнях ім. Качковского, які стремлять до пробудженя всеросийских патриотичних почувань, не лише через відповідну до тої цїли лектуру, але також при помочи сьвітляних образів, які представляють ріжних російских діячів сьвітских і духовних в притягаючих безкритичні уми красках і т. д. З печатнї Ставропиґійского інститута у Львові виходять навіть друки формулярів, які в останних часах підписували збаламучені селяни, зголошуючі своє виступленє з греко-католицкої Церкви.

В послїдних часах нераз виказували русофільскі часописи, а також явно московскі конечність висшого образованя рускої молодежи в Галичині в висших духовних і сьвітских заведенях за границею.

І отсе маємо плоди того посіву. Ігнатий Гудима з Дитковець, брідского повіта, Іван Ілечко родом з Костятина в Сокальщині, вкінци Максим Сандович, син церковного дяка із Ждині в горлицкім повіті — їдуть до Жатомира, там кінчать духовну православну семінарию, там приймають сьвяченя з рук православних епископів, одержують затвердженє від патриярха в Царгороді і вертають до Галичини яко місионарі православія! Ґрунт мають підготовлений; у вихованців русофільских бурс і у читальників ім. Качковского находять відразу поплечників а межи неосьвідомленим доґматично простолюдом, що легко дає ся взяти на подібність внутрішних форм, легкий послух, особливо там, де лучають ся якінебудь, часто неувникнимі і впрочім дрібні непорозуміня межи парохіянами а гр.-кат. парохом. Вихіснувати ті непорозуміня, роздути в полумінь тліючі искри не тяжко. Ще лекшою була справа для Ігнатия Гудими, який прибувши недавно до Залуча в Снятинщині, найшов почву підготовану православною аґітацією ще в роках 1903 і 1904, яка там в тім часї навіть викликала розрухи і спричинила виступленє значнїйшого осіб з гр. кат. Церкви. Відповідним протидїланєм повело ся однак успокоїти розворушені уми; але остало там все-таки кілька родин, які зголосили своє приступленє до греко-східної Церкви.

Треба тут пригадати, що греко-східне ісповіданє належить до признаних в державі; підчинене оно юрисдикції митрополита в Чернівцях, в якого імени виконує ту юрисдикцию в Галичині гр. оріент. парох у Львові. Отже всякий дозвіл на сповнюванє душпастирских функций і відправи богослужень може уділяти лише черновецкий митрополит, бо в его імени і за его дозволом гр.-оріент. парох у Львові.

Такого дозволу зовсім не дістав Гудима, отже вповні незаконно зачав відправляти богослуженя в сільскій хаті в Залучу, перемінений на православну каплицю і виконувати душпастирскі функциї. Не помогла заборона видана властию на жаданє гр.-кат духовних властий. Потреба було аж наложеня грошевої кари і замкненя імпровізованої каплиці, щоби здержати Гудиму від безправного виконуваня душпастирских функций.

Зовсім подібно поступали Іван Ілечко, прибувши до Теляжа і Максим Сандович в Грабі. Они однак, не маючи як Гудима точки опори в попередній аґітациї, мусїли самі заняти ся пропаґандою, яку поволи розширяли на сусідні громади. Зробили тілько, що з громади Теляж вийшли в послідних днях 4 подання, а з громади Граб 20 подань поселених там селян, з донесенєм про виступленє з греко-католицкої Церкви. В послїдній хвили довідуємо ся, що оногди внесено в Яслї 20 подань від 20 осіб, які зголошують зміну віроісповіданя; вчераж війшло також до тамошного старостви 14 подань від 18 осіб з Граба, а від 3 осіб з Вишоватки. — І зовсїм подібно як в Залучу, приступив Максим Сандович, висьвячений в Житомірі і мнимо затвердженний православним патриярхом в Царгороді, до сповнюваня в Грабі душпастирских функций. Дня 4 с. м. відправив він богослуженє в мужицкій хаті, відступленій на ту цїль новоприедняним для православія галицким селянином! А аґітатори доложили всяких заходів, щоби на то богослуженє стягнути кількадесять селян з Граба доохресних сел — греко-католицких селян! Межи ними аґітатори розсївають чутки, що небавком приїдуть „пани зі Львова“, щоби списати тих, які хочуть перейти на православє.

Коли однак Гудима в Залучу ще уважав за відповідне підшити ся під назву при наного в державі греко-східного ісповіданя, то в Теляжи і в Грабі було змаганє вже явно вивісити прапор православія. В поданях тих селян, зовсім рівнозвучних, а писаних переважно одною рукою на формулярах, найвиразнїйше вже зазначено, що ті, котрі вносять заяви, приступають до ново отворених **православних парохій в Теляжи і в Грабі, підчинених безпосередно східно-православному патриярсі в Царгороді.**

Отже вже маска спала. З цинізмом розпочато кроки, щоби під плащиком свободи релїґійної і совісти перепачкувати явну пропаґанду православія, ворожу не лише для католицкої віри, але і для політичних інтересів держави і краю. Заповідають також, що небавком, бо може в цьвітни слідуючого року, має прибути до Галичини новий відділ православних місионарів, що мають висьвятити ся в Росиї. Надходять вісти, що в духовній семінариї в Житомирі студиюють богослове Деньовский з Жеґестова, Цимбала і Сенечко з тернопільского повіта, Борецкий з Поповець, Ничай з

своїм пронизуючим поглядом: То не був Ґренер.

Вскорі опісля вернув Тініоль і заявив, що всї люди стоять на своїх місцях. Різьбаря не було у фризиєрки. Він перейшов через оба подвіря, а відтак пійшов головними сходами просто на гору.

— Отже він в гостинници? — спитав Кокеніль.

— Гостинниця займає лиш два поверхи, а над нею є ще два.

— Отже на однім з тих поверхів мусить він бути.

— Безусловно.

Кокеніль поглянув на годинник.

— Він же є пятнайцять мінут в домі. Коли не появить ся за пять мінут, велю перетрясти цілий будинок від пивниці аж до пода. Тініоль, я не переживу того, колиб той чоловік мав менї утечи!

Поклав руку на рамя свого товариша і глядів уперто перед себе, але нараз его пальці судорожно затиснули ся мов зелізні кліщі і впили ся в тіло батька Тініоля.

— Великий Боже! — воркнув. — Ось він іде!

Коли ще говорив, отворили ся скляні двері при марморних сходах і появила ся молода елеґантна пара, одіта після найновійшої моди: женщина молода і хороша, мужчина взорець париского елеґанта.

— Ні, ні, чи ви одуріли? — шепнув Тініоль.

Кокеніль вагував ся. Той пан в яснім пальтоті і циліндрі з моноклем в оці, справді зовсім не подабав на різьбаря. Ґренер мав жовтаво темне волосє; той чоловік був чорнявий і легко сивавий; Ґренер мав бороду і вуса, той чоловік був гладко оголений, до того різьбар був низший і грубший як той елеґант.

Коли так аґент вагував ся, приступив той пан до одного із стоячих на площи повозів і отворив дверці. Дама піднесла злегка спідниці і хотїла саме всїдати, коли Кокеніль немов би случайно потрутив еї, так що она упустила на землю свою портмонетку.

— Незручний дурак! — воркнув пан і похилив ся, аби еї підняти.

В тій самій хвили вхопив Кокеніль его простягнену руку з такою силою і напрасностию, що нападений взагалі не мав способу боронити ся; він був безсильний, а викручена назад его рука страшенно его боліла.

— Будьте спокійні, бо інакше зломлю вам руку — сказав аґент до свого противника. — Прикличте сюди людий, Тініоль!

Роздав ся пронизуючий свист.

— Стягніть ему рукавичку; мушу побачити его руку. Як? Ви не хочете? Заждіть!

Він покрутив его раменем і сильно затиснений кулак отворив ся.

— Скоро, здоймайте рукавичку! Ах, я знав то! Шкода, що не можете сховати довгого малого пальця, правда? Кайданки сюди! Так, тепер маємо вас, пане Адольфе Ґренер!

Увязнений не сказав ні слова. Тепер поглянув на аґента з незвичайною погордою і шепнув напів голосно ему до уха:

— Ох, нужденний дурню!

XVII.

Ґренер перед судиєю.

Дві години пізнїйше, то було коло семої години, встав судия Готвіль в своїм бюрі від обіду, який скоро споживав, обтер серветою уста і задзвонив.

— Чи пан Кокеніль тут? Добре! Нехай увійде — сказав до свого писаря, що увійшов був на голос дзвінка. Судия сїв тимчасом коло свого бюрка.

— Добрий вечер, любий друже — привитав входячого по короткій хвили аґента. — Прошу, сїдайте. Я мав нині богато роботи, але мимо того переслухаю ще нині вечером вашого арештанта.

— Тішить мене то — відповів аґент. — На мою гадку то дуже важна річ.

— Ну, до рана можна би було з тим заждати. Але лишім се. Лиш ще одно: мусите тямити, що ви стоїте поза тою справою. Тініоль то зробив, Тініоль перевів арештоване і Тініоль візвав сьвідків. Добре?

— Дуже добре.

— То мій урядовий погляд — усьміхнув ся Готвіль. — Між нами чей не потребую говорити, що то, що ви зробили, умію цінити і що постараю ся, аби вас винагороджено за той труд, коли справа возьме добрий оборот, чого надію ся.

Кокеніль поклонив ся.

— Отже до діла! — сказав Готвіль. — Чи ваші сьвідки тут?

— Они всї тут крім о. Анзельма, котрого покликано як раз до умираючого; але я маю заявлене з его підписом, що він не мав нічого до діла з утечею тої дівчини.

(Дальше буде).

Чех, Дудись з Боратина, Кушпета з Бродів, Ольховий з Височка.

Рішучий відпір тих змагань став ся нині наглячим обовязком. Отже як сьвітскі так духовні власти без сумніву не понехають нічого, щоби в самім зароді вдужити аґітацию, яка стремить оминаючи обовязуючі закони до затроєня серць і умів простолюда до відтягненя їх від віри батьків та до викликаня політичних заколотів і заворушень. Без сумніву і сама суспільність найде в собі досить сили, щоби подібно відперти ті каридостойні змагання. Вказати суспільности як руский так польскій ту кертичну роботу, яка нині вже зухвало проявляє ся, було нашим публіцистичним обовязком.

Новинки.

Львів, 12 грудня 1911.

— Іменованя і перенесеня. Пан Міністер скарбу іменував в етаті персональнім департаменту рачункового Міністерства скарбу офіциялів рахункових: Стан. Кереса і Каєт. Уруского ревідентами рахунковими. — П. Міністер віроісповідань просьвіти іменув віцесекретарів міністериальних: Мар. Каміньского і дра Юр. Кешковского, секретарями міністериальними в Міністерстві віроісповідань і просьвіти. — Президент гал. Дирекциї почт і телеґрафів іменував ад'юнкта Павла Купко в Сідлишовицях і переніс почтмайстра Ілію Редку з Сідлишовиць до Нараєва.

— Є. Е. ВПресьв. Митрополит граф Андрей Шептицкий виїхав в неділю до Риму і верне до Львова аж на руске Різдво.

— Львівский руский театр в Тернополи. Саля „Міщаньского Брацтва“. — Початок пів до 8 вечером.

Білети продає раньше „Народна Торговля“, а від 6 вечером каса театру.

В четвер, дня 14 грудня с. р. премієра „Живий труп“, драма в 6 діях а 12 відслонах Л. Толстого.

В пятницю, дня 15 грудня популярна вистава по знижениї до половини ціні „Міра „Ефрос“.

В суботу, дня 16 грудня с. р. Новинка: „Оповісти Гофмана“, опера в 6 діях з прольоґом Оффенбаха.

В неділю, дня 17 грудня с. р. „Ой не ходи Грицю на вечерниці“, народний образ зі сьпівами і танцями в 5 діях Старицкого.

— Влом до уряду податкового. Не вислíджені доси злодії вломили ся в ночи з 5. на 6. с. м. до уряду податкового в Лежайску. Рано при отвираню уряду, добачено всі величезні замки при зелізних дверях касових порозбивані. В касі виверчено дві діри, одну з боку а другу з гори. Значної готівки ненарушено, бо або вломники не могли добути ся до каси або не мали вже на то часу. Підручну касу і шуфляди в бюрках порозбивано. З шуфляди одного бюрка вкрадено приватну готівку і золотий ланцушок управителя податкового п. Водзіньского. Зелізну, тяжку скриню, в котрій переховувано документи і дорогоцінности депозитові, перевернено до гори дном, зроблено велику діру і витягнено всі дорогоцінности і 165 штук всіляких депозитових паперів.

— Не удало ся розбишакам. Мабуть ті самі розбишаки, що вже від довшого часу непокоять улиці Львова, нападаючи прохожих та грозячи їм револьверами, напали вчера вечером на ул. Пелчиньскій недалеко войскової пливальні на двох техніків, пп. Володимира Маньковского і Станислава Єкеля. Заступивши їм дорогу в тім місци, де починає ся крута стежка на цитаделю, наставили до них револьвери і крикнули: Руки до гори! П. Маньковский гадав в першій хвили, що то жарти якихсь товаришів і сказав, що вже за старий на шведску ґімнастику, але розбишаки підійшли близше і крикнули ще раз: Руки до гори, бо стріляємо! — Не було ради і оба підняли руки до гори, а тоді один з розбишаків сховав револьвер до кишені і підійшов до п. Маньковского та хотів єму перешукати кишені, а другий тимчасом стояв з наставленим револьвером. П. Маньковский, добрий ґімнастик і знаючий японьскі способи боротьби, копнув розбишака так сильно ногою понизше живота, що той аж перевернув ся, а рівночасно вхопив другого розбишака за руку з револьвером і так єї на японьский лад викрутив, що той зачав з болю верещати і пустив револьвер на землю. Підчас того п. Єкель кинув ся на лежачого на земли розбишака і став бити кулаками. Крик тамтого розбишака, котрому п. Маньковский викручував руку, звернув однак єго увагу і єму здавало ся, що єго приятель знаходить ся в небезпечности. Пустив отже розбишака і кинув ся товаришеви на поміч. Злодюга, що лежав на земли, схопив ся тепер і почав втікати, а за ним і другий. Оба приятелі пустились зразу за розбишаками в погоню, але знаючи, що они мають ще один револьвер, не гнали ся за ними дальше, коли ті щезли в корчах. Відобраний револьвер зложили на поліциї, де показало ся, що в револьвері були ще чотири острі набої.

— Січиньский в Америці. З Льондону наспіла нині така телеґрама: Часописи доносять, що Мирослав Січиньский, убийник бл. п. ґр. Потоцкого, намістника Галичини, кілька днів тому назад висів неспостережено в Новім Йорці на беріг і поїхав звідтам в дальшу дорогу до Канади. Після чутки, яка наспіла, удало ся єму знайти пристановище і має надію, що єго не вислідять.

— Дрібні вісти. Оногди по полудни около 4 год. видко було в Кракові на небі прекрасну дугу мов би серед літа. — У Львові так потеплїло, що весь сніг стопив ся а нині рано було майже 5 степенів тепла. — У Винниках придержано вчера досьвіта коня запряженого до дорожки ч. 138. Де подів ся візник, не знати. — Слідство против о. Каміньского за напад на еп. Хомишина застановлено зі згляду на єго стан в якім находив ся в хвили нападу. — Стан здоровля страшної траґедиї у Відни, Роберта Гольцкнехта, котрого постріли Матковіц, погіршив ся значно; нещасливий дістав запаленя оболон мозкових. — В „банку віденьскім“ арештовано вчера якусь женщину, котра хотіла заставити за 6 кор. ковтки з брилянтами вартости 500 кор. — В Станиславові побило ся двох дяків Каміньский і Гарасимів а декотрі ґазети зробили з того, що то побило ся там двох руских сьвященників.

Телеґрами.

Відень 12 грудня. В палаті послів вели ся нині дальше наради над провізориєю буджетовою. Промавляв міністер фінансів Залеский.

Київ 12 грудня. На полудневo-західних зелїзницях викрито міліонову крадіж вугля камінного.

Петербург 12 грудня. Міністерство справ внутрішних предложило Думі проєкт закона в справі запомогової акциї для ґуберний навіщених неурожаєм. Вимагана сума $118^1/_2$ міліона рублів.

Лісбона 12 грудня. В Опорто поїзд електричного трамваю впав до ріки Дуро; 16 осіб утопило ся, 30 єсть поранених.

Петербург 12 грудня. Суд войсковий маринарки признав вину був. командаита чорноморскої фльоти, віцеадмірала Бострема в справі ушкодженя двох военних кораблів і єго вложено з уряду. Команданти обох тих кораблів одержали „виґавор“ (нагану).

Вашінґтон 12 грудня. Доносять тут, що приклонники Рузвельта розпочали акцию в справі кандидатури єго на президента Сполучених Держав.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*) 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, **11·25**.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·45, 7·15†) **8·25**, 9·50.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, **4·25**, 6·45, 10·19§), 11·08.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

Телефон 452. Телефон 452.

Містове бюро

Ц. К. зелізниць держав.

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

видае

Білети складані комбіновано - окружні до всіх і зі всіх значнійших місцевостий Европи важні 60, 90 і 120 днів.

Білети складані в одним напрямі на німецких зелізницях, важні 45 днів.

Білети картонові, звичайні, до всіх стаций в краю і за границею.

Асиґнати

на місця в спальних ваґонах.

Продаж всяких розкладів їзди і провідників.

Замовлені білети на провінцию висилають ся за почтовою післяплатою або за посередництвом дотичної зелізничої стациї.

При замовленю складаного білету треба надіслати 5 корон задатку і подати день, від котрого білет мае бути важним.

Телеграфічна адреса: Stadtbureau, Львів.